

Kazatel 3,1-8: „*Všechno má určenou chvíli a veškeré dění pod nebem svůj čas: Je čas rození i čas umírání, čas sázet i čas trhat; je čas zabíjet i čas léčit, čas bořit i čas budovat; je čas plakat i čas smát se, čas truchlit i čas poskakovat; je čas kameny rozhazovat i čas kamny sbírat, čas objímat i čas objímání zanechat; je čas hledat i čas ztrácet, čas opatrovat i čas odhazovat; je čas roztrhávat i čas sešívát, čas mlčet i čas mluvit; je čas milovat i čas nenávidět, čas boje i čas pokoje.*“

Když mi bratr Lukáš volal, že nebude moc dnes sloužit, protože je v karanténě, poslouchala jsem zrovna zprávy. Nevím, jak vy, ale, když už si je zapnu, mám pocit, že slyším jen samé hrůzy. Ať už stále zmiňovaný Covid či zeměřesení v Chorvatsku, stále nepokoje v Bělorusku, nebo nepokoje v USA...v tu chvíli jsme se začala ptát: „Bože, jak v tomto světě mám žít, jak máme každý den vstát a normálně fungovat?“ S tím vědomím, že můžeme my či naši blízcí onemocnět, s tím, že jinde se dějí přírodní katastrofy, při kterých umírají lidé, že jsou války, že jsou genocidy. Že lidé hladoví, trpí a umírají. S tímto vědomím a s vlastními problémy, které jistě všichni ve svých životech máme, nelze přeci lehce chodit po světě.

Pak jsem si vzpomněla na několik textů z Písma. Některé zde čteme. Společným tématem je to abychom se nebáli. Vše v našich životech má svůj čas, vše se děje tak jak má. I když smysl dění, jak víte, leckdy pochopíme až zpětným pohledem.

Několikrát, a to dost často, jsme v Bibli vyzýváni ať se nebojíme. V podstatě nebojte se a pro mě tedy zároveň i věřte. Řekne-li Vám přeci někdo neboj se – musíte tomu dotyčnému naprosto důvěřovat – věřit mu, abyste se následně přestali bát. Proto bych k Boží, Ježíšově výzvě nebojte se, přidala, věřte a nebojte se. Jak již jsem zmínila, tato slova se v Bibli vyskytují tolikrát, že by Vám vystačil verš s tímto spojením na každý den v roce. A tak si říkám, že taková četnost tohoto slova možná není až tak náhodná. Člověk mnohokrát v historii a samozřejmě i v současnosti se dostává do situací, kdy se bojí, kdy ztrácí pevnou půdu pod nohama, kdy si přijde opuštěný a ztracený. Všechny tyto pocity tu byly a stále jsou. Každý překonáváme strach z nejistoty v životě, bolesti ze ztráty, strach o děti a blízké vůbec. A právě proto, možná až tak často, přichází v Písmu odpověď od Boha nebojte se. Jakožto odpověď na každé naše obavy. Je to zřejmě odpověď, kterou lidé potřebují a potřebovali slyšet. Neboť nevíme, co nám následující dny přinesou, zdali nás čekají ještě těžší chvíle. Trošku jsme jako nevěřící Tomášové. Vždyť tolikrát jsme četli - věřte, či nebojte se a stále se bojíme a kolísáme ve víře. I když víme, že Kristus říká „já jsem přemohl svět“ není právě tato jeho

výzva proti našemu strachu? Vždyť víme, že na něj se máme spoléhat. Jeho chceme, máme hledat, když se ztrácíme a kolísáme ve víře. On přemohl to, co mi nejsme schopni přemoci. On je ten, který je s námi ve všech našich pochybnostech, bolestech, trápeních i strachu.

Mluvíme – li o utrpení, všichni si jistě vzpomeneme na knihu Job. Na knihu, která se snad nejvíce zabývá lidským utrpením. Která je tolik nejednoznačná a přeci tak podporující slova Kristova. Příběh této knihy jistě znáte. Víte, že Job stíhá jedna rána za druhou, a přesto Job věří. Věří v Boha a spoléhá na něj i v těch nejhorších chvílích svého života. Když mu umírají dcery i synové, kdy sám zdravotně zakouší a vlastní žena mu říká, ať raději už umře. Jak můžeme číst v Jb 19:13-21: kde popisuje to, jak na něj všichni již zapomněli, jak se jeho ženě oškliví, hovoří o svých zdravotních problémech, ale přesto stále věří, nekolísá, i když prožívá muka. Nehněvá se na Hospodina, nezlořečí. Ačkoli se zdá, že ho Hospodin opustil. Byl naopak celou dobu s ním. Podíváme-li se do Nového zákona, můžeme si vzpomenout na text, který jsem četla při pobožnosti na podzim. Kdy se učedníci plavili s Ježíšem na rozbouřeném moři. I zde se přeci mohlo zdát, že Bůh spí, že jsou na všechno sami. Tak, jak si to mysleli učedníci, si to leckdy můžeme myslet i my. Ale jak z příběhu víme, na palubě sami nebyli, a tak nejsme sami ani my. Tímto krátkým zamyšlením jsem jen chtěla říct, že nemusíme vždy mít na vše odpověď hned. Nemusíme mít vždy vše pod kontrolou, všemu rozumět, vše chápat. Někdy, a spíš častěji než někdy, je lepší nechat věci plynout. Nechat je na Bohu. Vím, že je to někdy nad naše síly, ale věříme-li v Boha a uvědomíme si například dnes čtená slova z kazatele (3:1-8) či čtený text z Matoušova evangelia (10:26-32), nemáme se přeci čeho bát. Víme, že Bůh stojí při nás, víme že je s námi. Tento text jsem vybrala záměrně. Jsme na začátku nejistého roku, u kterého opět nevím, co nám přinese. Ale ať nás čeká cokoli, přijímejme to s vědomím toho, že Bůh při nás stojí, že nejsme sami.

Amen.